

**PUHE MOSKOVAN TYÖLÄISTEN JA TALONPOIKAIN
EDUSTAJAIN NEUVOSTON TÄYSISTUNNOSSA
HELMIKUUN 28 pnä 1921 ³⁷**

(Kauan kestäviä suosionosoituksia.) Ennen kuin ryhdyn selostamaan sisäpoliittista tilannetta, joka luonnollisesti herättää suurta mielenkiintoa ja suurta levottomuutta, sallikaa minun kajota lyhyesti vain tärkeimpiin viimeaikaisiin kansainvälisiin uutuuksiin. Ollakseni lyhytsanainen mainitsen niistä vain kolme: ensimmäinen on se, että täällä Moskovassa meillä on alkanut konferenssi Turkin valtuuskunnan kanssa. Tätä tosiasiaa tulee tervehtiä aivan erityisesti, sillä oli koko joukko esteitä, jotka haittasivat meidän ja Turkin hallituksen valtuuskunnan välittömien neuvottelujen käymistä; olemme varmoja siitä, että nyt, kun on mahdollisuus sopia asioista täällä, pannaan erittäin lujasti alulle lähentyminen ja ystävyys, ja tämä ei ole tietenkään tulos diplomaattisista vehkeilyistä (siinä suhteessa vihollisemme ovat paljon vahvempia kuin me, emmekä me pelkää tunnustaa sitä), vaan siitä, että molemmat kansat ovat viimeksi kuluneina vuosina saaneet kärsiä imperialististen valtojen takia ennen kuulumattoman ja näkemättömän paljon. Muuan edellisistä puhujista sanoi täällä, että imperialistisista maista isoitoituminen (eristäytyminen) on vahingollista. Mutta kun susi karkaa lampaan kimppuun, niin on turha sanoa lampaalle, ettei pidä eristäytyä sudesta. (Naurua ja suosionosoituksia.) Ja joskin Idän kansat ovat tähän saakka olleet vain karitsoja imperialistisuden edessä, niin Neuvosto-Venäjä on näyttänyt ensimmäisenä, että vaikka se onkin sotilaallisesti tavattoman heikko, ei ole niinkään helppo iskeä siihen kynsiä ja hampaita. Tästä Neuvosto-Venäjän esimerkistä ovat

saaneet tartunnan hyvin monet kansat, vieläpä riippumatta siitä, ovatko ne myötätuntoisia „bolshevikkikuiskuttelijoille” vai eivät ole. Kaikkialla maailmassa puhutaan paljon näistä „kuiskuttelijoista”, ja meitä nimitetään jopa perin ilkeämielisiksi kuiskuttelijoiksi, kun on puhe Turkista. Jos missä, niin tässä suhteessa emme tietenkään ole voineet tähän mennessä tehdä mitään, ja siitä huolimatta Turkin työläiset ja talonpojat ovat osoittaneet, että nykypäivien kansojen taistelu ryöväystä vastaan on seikka, joka on otettava huomioon, ja se rosvious, jonka imperialistiset hallitukset aikovat panna toimeen Turkissa, on kohdannut vastustusta, mikä on pakottanut maailman mahtavimmat imperialistivallat hellittämään otettaan. Tämän seikan vuoksi näitä Turkin hallituksen kanssa käytäviä neuvotteluja on pidettävä erittäin suurena saavutuksena. Emme turvaudu mihinkään vehkeilyihin. Tiedämme, että nämä neuvottelut tapahtuvat varsin vaatimattomissa puitteissa, mutta ne ovat tärkeitä siltä kannalta, että kaikkien kansojen työtekevien työläis- ja talonpoikaisjoukkojen lähentymisessä tapahtuu jatkuvaa edistystä tavattomista esteistä huolimatta, ja se on muistettava nykyisiä vaikeuksiamme arvioitaessa.

Toinen seikka, josta on mainittava kansainvälisestä tilanteesta puhuttaessa, ovat Riian rauhanneuvottelut. Tiedätte, että saadaksemme solmituksi rauhan, edes jotakuinkin kestävä rauhan, me teemme mahdollisimman paljon myönnytyksiä kaikille aikaisemmin Venäjän keisarikuntaan kuuluneille valtioille. Se on ymmärrettävää, sillä yksi niitä tärkeimpiä voimia, jotka synnyttävät vihaa imperialisteja kohtaan ja yhteenliittävät kansoja heitä vastaan, on kansallisuussorto, ja maailmassa on vähän valtioita, jotka ovat tässä suhteessa rikkoneet niin paljon kuin rikkoi vanha Venäjän keisarikunta ja Kerenskin, menshevikkien ja eserrien porvarillinen tasavalta liitossa porvariston kanssa. Juuri siitä syystä teemme nimenomaan näille valtioille eniten myönnytyksiä ja suostumme sellaisiin rauhanehdointiin, joiden vuoksi eräät eserrät ovat moittineet meitä milteipä tolstoilaisiksi. Suhtaudumme noihin moitteisiin varsin kylmäverisesti, sillä näihin maihin nähden meidän on oltava mitä peräänantavaisimpia hälventääksemme niissä aikaisemman sorron synnyttämän vuosisataisen epäluottamuksen ja laskeaksemme perustan niiden eri kansakuntien

työläisten ja talonpoikain liitolle, joille kaikille ovat tuottaneet kärsimyksiä aikoinaan tsarismi ja Venäjän tilanherrat ja nyt imperialismi. Puolan suhteen tämän politiikan noudattamista ovat häirinneet eniten venäläiset valkokaartilaiset, eserrät ja menshevikit, joilla on „painovapaus”, „sananvapaus” ja muut suurenmoiset „vapaudet”, sekä samalla rajatonta vapautta nauttivat ranskalaiset ja muut kapitalistit, jotka ovat ostaneet vapaasti suurimman osan Puolaa ja harjoittaneet siellä äärettömän vapaasti kiihotustyötään saadakseen Puolan käymään sota meitä vastaan. Nyt kapitalistit panevat liikkeelle kaikki voimansa torpedoidakseen solmitun rauhan. Eräs niistä syistä, joiden vuoksi emme voi kotiuttaa armeijaamme niin kuin tahtoisimme, on se, että meidän on otettava lukuun sota paljon suuremmassa määrin kuin eräät luulevat. Ne, jotka sanovat, että voisimme kuluttaa vähemmän voimia sotilaallisiin asioihin, ovat väärässä. He ovat väärässä sen vuoksi, että vihollisemme turvautuvat nyt kaikkiin juoniin ja vehkeilyihin estääkseen lopullisen rauhan solmimisen Puolan kanssa, jonka kanssa on jo allekirjoitettu välirauha. Viime aikoina nämä rauhanneuvottelut ovat pitkittyneet, ja joskin muutama viikko sitten asiat kehittyivät siihen pisteeseen, että oli syytä pelätä vakavaa kriisiä näissä neuvotteluissa, olemme viime aikoina päättäneet tehdä vielä eräitä myönnytyksiä, emme siksi, että pitäisimme sellaista oikeudenmukaisena, vaan siksi, että olemme katsoneet tärkeäksi tehdä tyhjiksi ne juonet, joita punovat venäläiset valkokaartilaiset, eserrät ja menshevikit Varsovassa sekä ententevaltojen imperialistit, jotka yrittävät ennen muuta estää rauhan solmimisen. Rauhaa ei ole vielä allekirjoitettu, mutta voin sanoa, että meillä on oikeus olla hyvin optimistisia sen suhteen, että rauha allekirjoitetaan aivan lähiaikoina ja meidän onnistuu tehdä tyhjiksi sen solmimisen estämistarkoituksessa punotut juonet. Vaikka tämä onkin vain oletamus, luulen, että tämä seikka on ilahduttava meitä kaikkia. Mutta kiitä vasta ehtoolla huomenta. Sen vuoksi emme vähennä emmekä heikennä hetkeksikään, vähääkään sotavoimiamme ja samaan aikaan rohkenemme tehdä jonkin verran enemmän myönnytyksiä porvarilliselle Puolalle; kunhan vain saamme irrotetuksi Puolan työläiset ja talonpojat ententevalloista ja todistetuksi heille, että työläisten ja talonpoikain valta ei kylvä kansallista eri-

puraisuutta. Tulemme puolustamaan tuota rauhaa, vaikka se vaatisi toisinaan suuriakin uhrauksia.

Kolmas kansainvälinen kysymys on Kaukasian tapahtumat. Siellä on ollut viime aikoina suuria tapahtumia, joiden yksityiskohtia emme tällä haavaa vielä tiedä, mutta ne merkitsevät tosiasiallisesti sitä, että olemme suursodan partaalla. Armenian ja Gruusian yhteenotto ei voinut olla herättämättä meissä levottomuutta, ja nuo tapahtumat johtivat siihen, että Armenian ja Gruusian sota kehittyi kapinaksi, johon osallistui myös osa venäläistä sotaväkeä. Ja lopuksi kävi niin, että Armenian porvariston meitä vastaan suunnittelema hanke on ainakin tähän mennessä kääntynyt sitä itseään vastaan ja kääntynyt niin, että viimeisten, toistaiseksi tarkistamattomien tietojen mukaan Tiflisissä on pystytetty Neuvostovalta. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Tiedämme, että kapina alkoi Armeniassa nimenomaan sillä puolueettomalla vyöhykkeellä, joka sijaitsee Gruusian ja Armenian välillä ja jonka Gruusia otti haltuunsa Ententen imperialistien luvalla. Puhuessaan länsimaista eristäytymisen vahingollisuudesta menshevikit, m.m. Gruusian menshevikit, ovat tottuneet käsittämään sen siinä mielessä, että tulee luottaa Ententen imperialisteihin, sillä nämä ovat kaikkein voimakkaimpia. Mutta että kehittyneimpien maiden kapitalistit petkuttavat pahimmin, sen ovat eräät valkokaartilaiset unohtaneet, sillä he ajattelevat näin: mitä on Armenia, Armenian talonpojat y.m., mitä on rappiutilassa oleva Neuvostotasavalta verrattuna koko maailman yhdistyneisiin imperialistivaltoihin. Kehittyneimpien maiden kapitalistit ovat koko maailman kulttuurivoima: asettukaamme heidän puolelleen. Näin gruusialaiset menshevikit puolustelevat likaista asiaa, kapitalistien puolustelua. Gruusian menshevikkien hallussa oli Armenian talonpoikaiston elintarvikevarastojen avain — ainoa rautatie.

Kenelläkään ei riitä kärsivällisyyttä lukea kaikkia niitä sähköitä, ilmoituksia ja vastalauseita, joita olemme vaihtaneet Gruusian kanssa tästä asiasta. Jos meillä olisi ollut Gruusian kanssa rauhansopimus, meidän olisi pitänyt vitkuttaa mahdollisimman kauan. Mutta ajatelkaas, Armenian talonpoikaisto suhtautuikin sopimukseen toisin, ja loppujen lopuksi kävi niin, että helmikuun alussa puhkesi kauhea kapina, joka levisi hämmästyttävän nopeasti ja tempasi mukaansa paitsi Armenian väestöä myös Gruusian väestön.

Tietoja sieltä on saatu suurin vaivoin, ja viimeksi saamamme tieto vahvistaa olettamuksemme oikeiksi. Tiedämme varsin hyvin, ettei Gruusian porvaristo eivätkä Gruusian menshevikit tukeudu työtätekeviin joukkoihin, vaan maansa kapitalisteihin, ja nämä kapitalistit etsivät riidanaihetta päästäkseen alkamaan sotatoimet, mutta meillä on oma toiveemme, jonka varaan olemme rakentaneet laskelmamme kolmen vuoden kuluessa ja laskemme aina viimeiseen hengenvetoon saakka,— tänä toiveenamme ovat työtätekevät joukot, vaikkapa alikehittyneessäkin ja sorretussa maassa. Ja vaikka olemme perin varovaisia ja pyrimme kaikin voimin lujittamaan Punaista Armeijaa, niin loppujen lopuksi teemme kaiken voitavamme sammuttaaksemme Kaukasiassa syttyneen palon. Ja näytämme myös Idässä sen, minkä olemme onnistuneet näyttämään Lännessä, nimittäin sen, että missä on Neuvostovalta, siellä ei ole sijaa kansallisuussorrolle. Tästä riippuu viime kädessä koko taistelu, ja loppujen lopuksi työläiset ja talonpojat osoittautuvat kapitalisteja voimakkaammiksi, sillä työläisiä ja talonpoikia on paljon enemmän kuin kapitalisteja.

Näiden ulkopolitiikkaa koskevien huomautusten jälkeen siirryn tarkastelemaan sisäpolitiikkaa. Valitettavasti minulla ei ollut mahdollisuutta kuunnella kokonaan selostusta, jonka тов. Brjuhanov teki täällä. Kuulitte häneltä jo kaikki yksityiskohdat ja saitte tarkat tiedot, joten minun on tietenkin tarpeetonta toistaa niitä. Haluan kajota vain tärkeimpään, siihen, mikä ehkä paljastaa meille kauhean kriisimme syyt. Meidän on asetettava itsellemme tehtävä ja määriteltävä, mitä tietä ratkaisemme sen. Tällainen tie on olemassa, olemme löytäneet sen, mutta meiltä puuttuu vielä voimia, jotta voisimme kulkea tätä tietä niin päättäväisesti ja johdonmukaisesti kuin sodan seurauksena muodostunut raskas tilanne vaatii. Meillä on hirveä puute kaikesta, mutta emme ole kuitenkaan kurjemmassa tilassa kuin Wienin työläiset. Wienin työläisiä tuhoutuu, he näkevät nälkää, heidän lapsiaanakin kuolee ja heidän lapsensa näkevät nälkää, mutta Wienin työläisillä ei ole tärkeintä, mitä on meillä: heillä ei ole toivoa. He kuolevat kapitalismin nujertamina, he ovat sellaisessa asemassa, että he uhraavat, mutta toisin kuin me. Me uhraamme sodan hyväksi, jonka olemme julistaneet koko kapitalistiselle maailmalle. Juuri tässä suhteessa Pietarin ja Moskovan työläisten

nykyinen asema eroaa Wienin työläisten asemasta. Nyt keväällä elintarvikevaikeutemme ovat taas lisääntyneet, joskin hiukan aikaisemmin oli havaittavissa elintarviketilanteen parantumista. Kävi niin, että erehdyimme laskelmissamme. Kun laadittiin elintarvikkeiden luovutus-suunnitelma, niin menestyksemme osoitti parantamisen mahdolliseksi. Kansa oli jo niin nälkiintynyttä, että oli hinnalla millä hyvänsä parannettava sen asemaa. Nimenomaan parannettava eikä vain huojennettava. Emme ottaneet huomioon, että kun parannamme asemaa nyt, niin lopussa tulee vaikeaa, ja tämä oli se virhe, jonka vuoksi meitä nyt uhkaa elintarvikepula. Saman virheen olemme tehneet toisellakin alalla. Teimme tällaisen virheen Puolan sodassa ja saman virheen teimme myös polttoainekysymyksessä. Työ elintarvikealalla, polttoaineiden alalla, kivihiilen, naftan, halkojen hankinta — kaikki nämä ovat erilaisia töitä, ja kaikilla kolmella alalla olemme tehneet samanlaisia virheitä. Kärsiessämme nälkää ja vilua yliarvioimme voimamme emmekä laskeneet niitä oikein. Emme ottaneet huomioon sitä, että kulutimme yhdellä kertaa kaikki varamme, emme laskeneet oikein niitä varoja, jotka meillä oli säästössä, emmekä jättäneet mitään pahojen päivien varalle. Ylipäänsä se on yleisesti tunnettu sääntö, ja tämä sääntö käsitetään jokaisessa aivan tavallisessa talonpoikaistaloudessa. Mutta valtion mitassa tilanne on meillä ollut koko ajan sellainen, että olemme ajatelleet: mitä niistä varastoista, kunhan pääsemme tämän päivän yli, ja jo heti ensimmäisellä kerralla, kun nousi kysymys näistä varastoista, kun kysymys oli ratkaistava käytännössä, emme kyenneetkään järjestämään asiaa niin, että nuo varastot olisi jätetty pahojen päivien varalle.

Puolan sodassa meillä oli tarmokas, rohkea Punainen Armeija, mutta etenimme hiukan pitemmälle kuin olisi pitänyt — aina Varsovan edustalle — ja sitten peräännyimme takaisin miltei Minskiin asti. Samoin on käynyt myös elintarvikealalla. Sodasta tosin selviydyimme voittajina. Vuonna 1920 ehdotimme Puolan tilanherroille ja porvaristolle rauhaa, jonka ehdot olivat heille edullisemmat kuin nykyiset. Tässä suhteessa he ja koko maailma ovat saaneet opetuksen, jollaista kukaan ei ollut aikaisemmin odottanut. Kun puhumme maamme tilanteesta, sanomme totuuden, pikemminkin liioittelemme hieman pahempaan päin.

Vuoden 1920 huhtikuussa sanoimme: kulkulaitos menee rappiolle, puuttuu elintarvikkeita. Kirjoitimme siitä suoraan lehdissämme, puhuimme tuhansissa kokouksissa Moskovan ja Pietarin parhaissa saleissa. Euroopan vakoilijat kiiruhitivat tiedottamaan siitä sähköitse, ja Euroopassa hykerrettiin käsiä: „Painakaa päälle, puolalaiset, näettehän, kuinka huonosti niiden asiat ovat, nujerramme heidät tuossa tuokiossa”, mutta me sanoimme julki totuuden liioitellen toisinaan pahempaan päin. Tietäkööt työläiset ja talonpojat, ettei vaikeuksia ole vielä voitettu. Kun sitten Puolan armeija lähti liikkeelle ranskalaisten, englantilaisten y.m. spesialisti-instruktöörin valvomana, Ranskan, Englannin y.m. rahoittamana ja varustamana, niin se lyötiin. Ja kun me nyt sanomme, että asemamme on vaikea, ja kun lähettiläämme tiedottavat kaikkien porvarilehtien kirjoittavan: „Neuvostovalta on tuhon oma”, kun itse Tshernovkin on sanonut, että se sortuu varmasti, niin me vastaamme: „Kirkukaa niin paljon kuin jaksatte, sitä vartenhan on olemassa kapitalistien rahoittama painovapaus; sitä vapautta teillä on miten paljon hyvänsä, mutta me emme lainkaan pelkää sanoa murheellista totuutta.” Niin, tänä keväänä tilanne on taas huonontunut, ja lehdissämme myönnetään nyt yhtenänsä, että tilanne on huono. Mutta yrittäkääpä, sikäläiset kapitalistit, menshevikit, eserrät, semjonovilaiset³⁸ tai mitä lienettekään nimeltänne, yrittäkääpä hyötyä jotain tämän kustannuksella, niin lennätte vieläkin pahemmin, vieläkin etäämmälle ja syvemmälle. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Ilmeisesti on vaikea nousta siitä täydellisestä köyhyydestä, jossa olimme vuosina 1918—1919, jolloin kukaan ei voinut ajatellakaan varastointia tai laskemista vuodeksi eteenpäin, vaan saatettiin laskea vain kolmeksi viikoksi tai kahdeksi viikoksi eteenpäin, mutta kolmannen viikon suhteen ajateltiin, että „sittenpäähän nähdään”. Ilmeisesti oli vaikea nousta tästä tilasta vuoden 1920 tilaan, jolloin näimme, että meillä oli suurempi armeija kuin puolalaisilla, viljaa kaksi kertaa enemmän kuin edellisenä vuonna ja polttoainetta, Donetsin ja Siperian kivihiiiltä, puolitoista kertaa enemmän. Emme kyenneet jakamaan tätä valtion mitassa. Tulee muistaa, että laskelmien teko vuodeksi vaatii erikoista asiaan suhtautumista, erikoisia ehtoja. Tiesimme, että kevät oli oleva syksyä vaikeampi, mutta emme voineet tietää, kuinka paljon vaikeampi. Kysymys ei ole

numeroista eikä jakamisesta, vaan siitä, kuinka nälkiintyneitä ovat työläiset ja talonpojat, kuinka paljon he jaksavat uhrata kaikkien työläisten ja talonpoikain yhteisen asian hyväksi. Kuka sen laskee? Esittäköön se, joka syyttää meitä tästä, ja syyttää aivan oikein — sillä olemme tehneet siinä virheen eikä kenenkään mieleen juolahda salata sitä enempää kuin Puolankaan sodassa tehtyä virhettä —, esittäköön se, joka viittaa tuohon virheeseen, meille laskelmat, joiden perusteella voidaan määritellä valtion mitassa etukäteen, kuinka paljon vuoden alkupuoliskoksi olevista viljavarjoista on kätkevä, jotta vuoden jälkipuoliskolla olisi pahojen päivien varalle. Sellaisia laskelmia ei ole esitetty. Me teimme ne ensimmäisen kerran vuonna 1920 ja erehdyimme niissä. Vallankumous merkitsee tietyissä tapauksissa ihmettä. Jos meille olisi sanottu vuonna 1917, että me pysytymme käymään kolme vuotta sotaa koko maailmaa vastaan ja tämän sodan seurauksena kaksi miljoonaa Venäjän tilanherraa, kapitalistia ja näiden lasta joutuu ulkomaille ja meistä tulee voittajia, niin kukaan meistä ei olisi uskonut sitä. Tapahtui ihme, sillä työläisten ja talonpoikain keskuudesta nousi sellainen mahti vastustamaan tilanherrojen ja kapitalistien maahankarkausa, että yksinpä mahtavaa kapitalismiakin uhkasi vaara. Juuri sen vuoksi, että silloin tapahtui ihme, kadotimme taidon laskea pitkäksi aikaa eteenpäin. Siitä syystä me kaikki onnummekin pahasti. Puolueemme seuraavan edustajakokouksen koollekutsu- mista on joudutettu, sillä meidän on tehtävä varsin vakavat johtopäätökset tästä uudesta kokemuksesta. Työläisten ja talonpoikain vallan puolustamisessa tapahtui ihme, mutta ei mikään yliluonnollinen ihme, sellainen ihme, että meille olisi tapahtunut jotain taivaasta, vaan ihme siinä mielessä, että niin poljettuja, sorrettuja, kurjuuteen syöstyjä ja pannaantuneita kuin työläiset ja talonpojat olivatkin, — juuri sen vuoksi, kun vallankumouksen suorittivat työläiset, — vallankumous muodostui sata kertaa voimakkaammaksi kuin missään rikkaassa ja kehittyneessä sivistysvaltiossa. Mutta sellaisin tottumuksin ei voida ryhtyä taloudelliseen rakennustyöhön. Taloudellisessa rakennustyössä tarvitaan tiettyä „saituruutta” — olkoon ettei tämä sana ole aivan sopiva. Mutta emme ole vielä oppineet olemaan „saitureita”. Tulee muistaa, että joskin olemme voittaneet porvariston, niin meillä on säilynyt porvaristoa ja taistelu jatkuu. Ja

eräs keino, jota se käyttää taistelussa meitä vastaan, on pakokauhun kylväminen. Siinä porvarit ovat mestareita, eikä tätä pidä unohtaa. Heidän uutisjuttunsa, vaikka ne eivät olekaan painettuja, leviävät erinomaisesti, ja sitä paitsi he tekevät karpäsestä muutakin kuin härkäsen... Kuitenkaan emme saa missään tapauksessa antautua pakokauhun valtaan. Tilannetta meillä on kärjistänyt se, että olemme tehneet virheen kaikilla työsaaroilla. Älkäämme pelätkö näitä virheitä, älkäämme pelätkö tunnustaa niitä, lakatkaamme syyttämästä toinen toistamme; jotta kyettäisiin käyttämään kaikilla työsaaroilla kaikki voimat ja jännittämään koko tarmo, on osattava tehdä laskelmat ja tehdä ne niin, että meistä tulee koko tasavaltamme isäntiä, sillä vain täten laskemalla voidaan pitää kirjaa suurista vilja- ja polttoainemääristä. Tervettä ihmistä silmällä pitäen meillä on liian vähän viljaa, mutta sen määrää ei voida lisätä yhtäkkiä. Viljaa ei riitä vain siinä tapauksessa, ellei sitä varata, mutta jos lasketaan oikein, niin että annetaan sille, joka eniten tarvitsee, ja otetaan siltä, jolla on suuria ylijäämiä, eikä siltä, joka on kolmena viimeksi kuluneena vuotena antanut ehken viimeisen leipäkannikkansa. Ovatko Siperian ja Ukrainan talonpojat käsittäneet nämä laskelmat? Eivät vielä. Heillä on ja on ollut sellaisia ylijäämiä, jollaisia keski-Venäjällä ei ole ollut milloinkaan. He eivät ole olleet vielä sellaisessa tilassa. Sellaista puutetta kuin talonpojat ovat kärsineet meillä Moskovan ja Pietarin kuvernementissa kolme vuotta (ja he saivat paljon vähemmän kuin Ukrainan talonpoika), sellaista puutetta ja nälkää ei Ukrainan, ei Siperian eikä liioin Pohjois-Kaukasian talonpoika ole kärsinyt milloinkaan, ei milloinkaan. Heillä on ollut tavallisesti satoja puutia viljaylijäämiä, ja he ovat tottuneet siihen, että näistä ylijäämistä heidän pitää saada oitis teollisuustuotteita. Mistäpä niitä otat, kun tehtaat seisovat. Tehtaiden käyntiinpano näet vaatii aikaa, valmistelua, työläisiä. Me emme mene ennen kuulumattomiin uhrauksiin epätoivoissamme, vaan uhraamme taistelussa, jossa saavutamme voittoja. Tämä ero määrää kaiken.

Siinä se tärkein, jota halusin täällä tähdentää teille, en tarkkojen tilastotietojen kannalta — niitä esittivät teille elintarvike- ja polttoainealalla toimivat toverit —, vaan taloudelliselta ja poliittiselta kannalta, jotta käsitettäisiin, missä suhteessa viime vuosien virheet eroavat aikaisem-

mista, ja vaikka ne ovatkin toisenluontoisia, niin yhteistä niille on kuitenkin se, että kun meillä on ollut mahdollisuus nousta yksi porras, olemme yrittäneet harpata kerralla kaksi. Mutta sittenkin olemme päässeet ylemmäs. Se on hyvä. Tänä vuonna laadimme sentään polttoainetaseemme paljon paremmin kuin viime vuonna. Mitä elintarvikekysymykseen tulee, niin mainitsen lopuksi enää vain yhdestä asiasta, kaikkien Siperiassa toimivien tasavallan asevoimien ylipäällikön apulaiselta saadusta sähköstä, joka minulle annettiin. Hän sähköttää, että rautatieyhteys on saatu kuntoon ja Moskovaan on tulossa 7 viljajunaa. Yhteen aikaan oli levottomuuksia ja kulakkikapinoita. Tässä yhteydessä voidaan tietenkin naljailla kuiskuttelijoista, mutta on käsitettävä, että olemme kuitenkin oppineet yhtä ja toista luokkataistelussa. Tiedämme, että tsaarihallitus nimitti meitä kuiskuttelijoiksi, mutta kun me puhumme eserrä- ja menshevikkikuiskuttelijoista, niin puhumme toisesta luokasta, puhumme niistä, jotka seuraavat porvaristoa, niistä, jotka käyttävät hyväkseen jokaista vaikeaa tilannetta, julkaisevat lentolehtisiä ja juttelevat: „Näettekös, teiltä otetaan kolmesataa puutaa ylijäämiä, annatte kaiken, mutta saatte vastineeksi vain erivärisiä paperilappuja.” Emmekö muka tunne noita kuiskuttelijoita? Mihin luokkaan he kuuluvat? He ovat samoja tilanherroja, nimitäköötpä he itseään miksi hyvänsä — eserriksi, vapauden, kansanvallan ja perustavan kokouksen kannattajiksi t.m.s. Olemme kuulleet kaikki heidän puheensa ja oppineet ymmärtämään heitä. Nuo kapinat tietävät sitä, että talonpoikaiston keskuudessa on kerroksia, jotka eivät halua suostua elintarvikkeiden luovutukseen eivätkä liioin verotukseen. Täällä eräs puhuja puhui verosta. Siinä on paljon tervettä järkeä, mutta suotta hän unohti lisätä, että „Pravda” lehden, Venäjän kommunistisen puolueen päääänenkannattajan palstoilla on jo enemmän kuin me sanoimme tältä puhujakorokkeelta ollut, paitsi satunnaisten avustajien, myös „Pravdan” vastuunalaisten työntekijäin ehdotuksia verojen säätämisestä. Kun puolueeseen kuulumat talonpoika sanoo meille: „Otetaanpa laskelmia tehtäessä huomioon se, mitä pientalonpoika tarvitsee; hänellä pitää olla varmuus: annan niin ja niin paljon ja lopusta määrään itse”, niin vastaamme: se on asiallista, siinä on tervettä järkeä, mikä vastaa täydellisesti paikallisia

olosuhteita, ja niin kauan kuin meillä ei ole koneita, niin kauan kuin talonpoika ei itse halua siirtyä pientaloudesta suurtalouteen, olemme taipuvaisia hyväksymään tämän ajatuksen ja viikon kuluttua asetamme tämän kysymyksen puolueen edustajakokouksessa, käsittelemme sen ja teemme päätöksen, joka tyydyttää puolueeseen kuulumatonta talonpoikaa, tyydyttää myös laajoja joukkoja. Koneistossamme on tietenkin paljon puutteita, vikoja, sillä siihen on tunkeutunut paljon, hyvin paljon byrokraattisia aineksia. Eikö sitten Punaisella Armeijallamme ollut sellaisia virheitä ja puutteita? Niistä ei päästy irti heti, mutta työläisten ja talonpoikain avun ansiosta armeijamme kuitenkin voitti. Sama, mikä tapahtui Punaisessa Armeijassa, tapahtui kaikilla aloilla, joskin toisin, ja siitä sietämättömästi byrokraattisuudesta, josta kaikki huutavat ja jota kaikki yhtenäen manaavat, sillä se ilmentää virheitämme ja vitsauksiamme, vapaudumme siten, että teemme sitkeästi työtä, emme antaudu pakokauhun valtaan emmekä sulje silmiämme näkemästä niitä, jotka näitä virheitä hyväkseen käyttäen yrittävät samaa kuin Koltshak ja Denikin. Ukrainassa on ollut loputtomiin sellaisia sietämättömiä tapauksia, että on haaskattu hiilivaroja, joiden puutteesta kärsimme täällä niin kovin. Siellä on ollut 120 hallitusta, ja sikäläinen varakas talonpoikaisto on saanut nurinkurisen käsityksen asioista. Se ei jaksakaan käsittää, että on olemassa työläisten ja talonpoikain hallitus ja kun se kerran ottaa viljaa, niin se ottaa sitä helpottaakseen työläisten ja talonpoikain asemaa. Niin kauan kuin emme saa siellä valaistuksi täydellisesti kaikkia näitä kysymyksiä, saamme edelleenkin tiedotuksia levottomuuksista, rosvojoukkioista, kapinoista. Se on väistämätöntä, sillä erinäiset kapitalismit perinnöksi saamamme talonpojat ovat väistämättömästi kehittymättömiä, hajanaisia ja katkeroituneita ja meidän tulee uudestikasvattaa heitä vuosikausia. Saman olemme nähneet joka kevät ja näemme vielä vastedeskin joka kevät.

Kaakkoisten ratojen suhteen asia on toisin. Mehän olemme tulleet tämän vuoden toimeen pääasiallisesti niillä varoilla, jotka Siperia ja Pohjois-Kaukasia ovat antaneet. Minulla on tiedot jokaisen viiden päivän osalta erikseen. Helmikuun 1 päivästä lähtien 8 vaunua vuorokaudessa. Toinen viisipäiväkausi — 32, kolmas — 60, neljäs — 109.

Meidän pitäisi kuitenkin saada 200 vaununlastia vuorokaudessa, mutta ainoastaan viimeisten viiden päivän aikana, helmikuun 20 ja 24 päivän välillä, pääsimme 120 vaununlastiin. Se on kolme viljajunaa. Tänään tov. Fomin ilmoitti, että kahtena viime päivänä olemme saaneet jo 4 viljajunaa. Donbassilla käy niin kuin eräs toveri sanoi: ei ole viljaa, kun ei ole hiiltä, eikä ole hiiltä, kun ei ole viljaa. Tämä kirottu ketju meidän on murrettava jostain paikasta tarmollamme, painostuksella, työtätekevien sankaruudella, jotta kaikki koneet alkaisivat pyöriä. Tällä alalla olemme kohdanneet mitä suurimpia vaikeuksia, joista alamme jo selviytyä. Valopilkkuja on jo nähtävissä. Toverit, en halua lainkaan rauhoittaa teitä lupauksilla enkä aio vakuuttaa, että raskas kausi on päättynyt. Ei sinnepäinkään! On olemassa parantumisen merkkejä, mutta kausi on yhä ennen kuulumattoman vaikea, joskin se viime syksyyn verraten olisi voinut olla vähemmän vaikea kuin se on nyt, vaikka meidät onkin eristetty Länsi-Euroopasta. Etemme olisi siitä eristettyjä, meidän oli suostuttava myöntämään toimilupia: siitä saat 500 prosenttia voittoa, mutta anna meille lisää viljaa, petrolia j.n.e. Ja me myönnämme niitä. Ja se tietää uutta taistelua, sillä emme anna heille 500 prosentin suuruisia ja ehkä suurempiakin voittoja tinkimättä, ja taas taistelun siirtäminen tälle alalle on samaa kuin kaikkien junien siirtäminen uusille raiteille.

Sitä varten on saatava kapitalistit vakuuttumaan, ettei sovi ryhtyä sotaan meitä vastaan. Olemme hyväksyneet lopullisesti tämän toimilupapolitiikan. Tiedätte, että tästä kysymyksestä kiisteltiin paljon talonpoikien ja työläisten kanssa, tiedätte, että työläiset sanoivat: „Karkotimme oman porvariston, mutta alamme laskea maahamme muita.” Ja me selitimme heille, että emme voi siirtyä yhtäkkiä tilasta, jolloin ei ole mitään, tilaan, jolloin on kaikkea, ja jotta tämä siirtyminen kävisi helpommin, jotta saisimme välttämättömän määrän viljaa ja kankaita, sitä varten on osattava suostua kaikkinaisiin uhrauksiin. Antaa kapitalistien hyötyä ahneuksissaan, kunhan vain saamme parannetuksi työläisten ja talonpoikain asemaa. Toimilupasopimusten solmiminen on kuitenkin vaikea tehtävä. Annoimme jo marraskuussa toimilupia koskevan dekreetin, mutta tähän mennessä ei ole tehty vielä ainoatakaan toimilupasopimusta. Siihen on tietenkin vaikuttanut valkokaartilaiden

ja menshevikkien lehdistö. Maailmassahan ei ole ainoatakaan maata, jossa nykyään ei olisi venäläistä lehteä, ja kaikissa noissa lehdissä menshevikit pauhaavat toimilupapöytäkirjoja vastaan, todistelevat, että Moskovassa on rauhatonta, että sen vuoksi Neuvostovalta kukistuu kohta ja te, herrat kapitalistit, älkää luottako heihin älkääkään tehkö kauppooja heidän kanssaan. Emme kuitenkaan luovu tästä taistelusta, me olemme voittaneet kapitalistit, mutta emme ole hävittäneet heitä, he ovat siirtyneet toiselle tuolille ja istuvat nyt Varsovassa, joka oli aikoinaan Venäjän itsevaltiutta vastaan suunnatun taistelun keskus, mutta nyt yhdistää valkokaartilaisia Neuvosto-Venäjää vastaan, ja me tulemme taistelemaan heitä vastaan kaikkialla, niin ulkoisella kuin sisäiselläkin rintamalla.

Sain тов. Zinovjeviltä Pietarista sähkeen, jossa sanotaan, että siellä toimitettujen vangitsemisten aikana eräältä pidätetyiltä löytyi lehtinen, josta näkee selvästi, että kyseinen henkilö on ulkomaisten kapitalistien vakoilija. Lisäksi on löydetty sisällöltään vastavallankumouksellinen lentolehtinen, jonka otsikkona on „Uskollisille”. Edelleen тов. Zinovjev tiedottaa, että Pietarissa on liimailtu menshevikkien julisteita, joissa he kehottavat lakkoilemaan, ja täällä Moskovassa huhuttiin laajasti jostain mielenosoituksesta. Tosiasiallisesti suoritettiin provokaatiomurha — ammuttiin eräs kommunisti. Tämä on näiden onnettomien päivien ainoa uhri. Kun Denikin oli Orelin edustalla, valkokaartilaislehdet kirjoittivat, että hän harppi miltei 100 virstaa tunnissa. Meitä nämä lehdet eivät hämmästytä. Suhtaudumme asioihin tervejärkisesti, toverit, meidän on liityttävä lujasti yhteen. Mitä muuta voisimme tehdä? Maistaa uudestaan, miltä tuntuu Kerenskin ja Koltshakin „kokoomus”-hallitus? Olkoon ettei Koltshakia enää ole, mutta ellei ole Koltshakia, tulee joku muu. Venäläisiä kenraaleja on vaikka millä mitalla, tavattoman suurenkin armeijan tarpeiksi. Meidän pitää puhua suoraan, maailman kaikissa kaupungeissa ilmestyviä sanomalehtiä pelkäämättä. Ne ovat pikku juttu, emme me niiden tähden lakkaa puhumasta vaikeasta tilanteestamme. Mutta me sanomme, toverit, että käymme tätä raskasta veristä taistelua, ja kun meidän kimppeumme ei voida käydä nyt ase kädessä, niin käytetään aseena valhetta ja parjausta, käytetään hyväksi kaikkea puutetta ja

kurjuutta tarkoituksena auttaa siten vihollisiamme. Toistan, että kaiken sen olemme kokeneet ja käyneet läpi. Olemme joutuneet kokemaan paljon suurempiakin vaikeuksia, tunnemme varsin hyvin tämän vihollisen ja voitamme tämän vihollisen jo tänä keväänä, voitamme siten, että ryhdymme tekemään työtä entistä menestyksellisemmin, entistä harkitummin. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

„Pravda” № 46,
maaliskuun 2 päivä 1921

Julkaistaan „Pravda” lehden tekstistä,
joka on tarkistettu pikakirjoitteen mukaan
